

[Aksel Larsen.]

Her drejer det sig imidlertid ikke om nogen uvæsentlig grundlovsparagraf, her drejer det sig om § 20, som giver rigsdagen ret til med fem sjettedeles majoritet at ophæve selve grundloven, hele grundloven. Ja, jeg siger ikke, at det ubetinget vil ske, men der gives et rigsdagsflertal på fem sjettedele ret til at ophæve selve grundloven derved, at man overgiver hele den lovgivende, hele den udøvende, hele den dømmende magt til fremmed myndighed. Denne mulighed gives gennem § 20.

Jeg kan ikke forstå, at det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre) kan mene, at det er nogen garanti, at man har denne fem sjettedeles bestemmelse, når det er så alvorlige ting, det drejer sig om. Her er vi ellers så enige om, at det skal være så svært som muligt at lave grundloven om, og så sætter man en enkelt paragraf ind, som vil give et tilstrækkelig stort rigsdagsflertal lov til i værste fald at ophæve selve grundloven eller i hvert fald vigtige afsnit af denne samme grundlov og sætte den ud af kraft.

Det ærede medlem hr. Bomholt siger, at radioen lægger ikke pres på sine medarbejdere. Nej, det gør den måske ikke, men derfor kan det godt være, at der er en sådan ånd i radiohuset, at medarbejderne nogenlunde ved, hvad man forventer eller ønsker af dem. Det kan da ikke være nogen tilfældighed, at radioen i forhold til § 20 optræder sådan, som jeg har skildret. Det ærede medlems bemærkning om ledigheden af mine taler skal jeg skænke ham, men hvis han ville sætte sine måleinstrumenter ind, når der er transmission fra rigsdagen, kunne det være, at han fik konstateret, at lytterne ikke har noget imod at høre mine taler. Det, der er afgørende for statsradiofonien, er dog vist, om den har mange lyttere.

Det ærede medlem hr. Lorentzen siger, at jeg trækker store vekslers på tingets tålmodighed. Jeg synes ikke, det ærede medlem skulle have så megen medlidenhed med sig selv. Her drejer det sig om Danmarks Riges Grundlov, som er blevet jaget igennem før valget i folketing og landsting i et tempo, man aldrig har set nogensinde tidligere, når det drejede sig om en grundlovsændring, der overhovedet var en reel ændring — jeg ser bort fra ændringen af september 1920; det var jo kun en rent formel æn-

dring med henblik på at skaffe Sønderjylland ind i riget. Når det drejer sig om noget så vigtigt som en grundlovsændring, må man virkelig også her i tinget have den nødvendige tid. Jeg kan ikke forstå, hvorfor det ærede medlem hr. Lorentzen synes, det er synd for tinget. Der er nogle, der vil have tid til at behandle grundloven, medens der altså er andre, der har travlt.

Den højtærede statsminister siger, at vi kan anbefale dette grundlovsforslag med god samvittighed. Jeg er ikke helt sikker på, at den højtærede statsminister virkelig kan det, men det må han klare med sig selv. Når han imidlertid siger, at det er en bekræftelsesrigsdag, og at vi derfor må vedtage forslaget, som det foreligger, vi kan ikke vedtage ændringsforslag, må jeg komme med en indsigelse. Dette ville være en bekræftelsesrigsdag, hvis valgkampen havde været ført som en valgkamp om grundlovsforslaget. Det blev den ikke.

Valgkampen blev fra alle andre partiers side end kommunisternes ført som en valgkamp om alle mulige andre problemer, og navnlig de to regeringspartier har været ivrige for direkte at sige til deres vælgere, at valget overhovedet ikke angik grundloven, den måtte de ikke tænke på, ikke tage hensyn til ved deres afstemning. Sådan var valgkampen. Sådan var de taler, der blev holdt af kandidaterne fra de allerfleste af rigsdagens partier og navnlig fra regeringspartierne. Sådan stod der i valgmanifesterne, sådan stod der i den konservative og i venstres presse. Derfor kan man ikke med god samvittighed komme og sige, at dette er en bekræftelsesrigsdag, for den er ikke valgt på det grundlag, at den skulle bekræfte grundlovsforslaget. Den burde have været valgt på det grundlag. Valgkampen burde udelukkende have drejet sig om grundlovsforslaget — valget blev dog udskrevet i anledning af grundlovsforslagets vedtagelse —, men så snart grundlovsforslaget var vedtaget, fik man travlt fra forligspartiernes side med at tale om alt muligt andet og, som jeg har nævnt — og enhver ved, det er rigtigt —, at advare vælgerne mod at tænke på grundlovsforslaget. Det skulle de vente med at tænke på til den 28. maj. Grundlovsforslaget er blevet til uden folkets medvirken, uden at man under valgkampen har lagt det frem til folket og sagt: det er af hensyn til dette, at I skal stemme på dette eller hint parti, denne eller